

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

הַאֲזִינּוּ – אֲדַרְא זֹטָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ג - חלק כ'

קונטרס 680

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אֲדַר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

יג) הרב המספיד הוא השוחט הוא המלאך המות

וכבר אמרתי בדרשה בארצות הברית כשנלחמתי נגד הרבנים ראשי הערב רב שהאכילו נבילות וטריפות חלב ודם, ובגללם נתמלא הבית החיים באלפים צעירים וצעירות ל"ע, [וכמו שהיה המעשה בזמן "המגלה עמוקות" זי"ע] ואלו הרבנים הנותנים הכשר וסומכים עליהם "התמימים" ומאכילים נבילות וטריפות, חלב ודם, וגורמים לאסונות, ואחר כך אומרים וצועקים בהספד, שנפטר זה ואסון זה כביכול בעוון הצניעות, ועוון פלוני ופלוני, אך האמת ש"ועמך כולם צדיקים" תמימים וטהורים, רק הערב רב מכשילים אותם, ומונעים מהם לעשות תשובה, ואותו הרב הצועק ובוכה הוא השוחט הוא מלאך המות¹ הוא המקטר, ואין קטיגור נעשה סניגור.

עצת אוֹבֵינּוּ וַיִּקְלַקֵּל מִחֻשְׁבוֹתֵם, וְלֹא תַעֲשִׂינָהּ יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיעַ, וַיִּשְׂרָאֵל יִשְׁכֹּן לְבֶטֶח וַיִּנְרָאֵה בְּנִחְמַת צִיּוֹן, אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. יְרוּשָׁלַיִם תִּבְנֶה וְתִבּוֹנֶה בְּמִהְרָה בְּיָמֵינוּ אֲמֵן. א' לַחֹדֶשׁ אֵיר שְׁנַת תַּפְאֵר לְפָרֵט קָטָן.

קדם הלמוד יאמר: הרי אֲנַחְנוּ לומדים בספר הזהר הקדוש לעלוי שכ״ת עונג, ולהרים קרן מזל ישראֵל, ולסתם פי כל הצרים אותנו עליונים ותחתונים, ולהחזיר העטרה ליִשְׁנָה, ויאמר די לצרותינו ויִשְׂרָאֵל יִשְׁכֹּן לְבֶטֶח, אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. (ועיין אור הזוהר באריכות בעמוד 391).

[ו] ואעתיק איזה גרגרים מספר לב יצחק, מענין הערב רב:

ה' אופנים על מה שאומרים ברוך מרדכי וארור המן

ברוך מרדכי בגימטרי' 502 כמנין בשר – ארור המן גם כן בגימטרי' 502 כמנין בשר

ביאור נפלא בביאור שושנת יעקב שאנו אומרים ברוך מרדכי – ארור המן, כי ברוך מרדכי בגימטרי' 502 כמנין בשר וארור המן גם כן בגימטרי' 502 כמנין בשר וצריך ביאור.

אופן א: אפשר לפרש בסייעתא דשמיא בדרך רמז כי התורה הקדושה מרמזת לנו שיסוד כל החיים הוא הבשר שאם נוהרים בכשרות ה"בשר" כדבעי אז יהיה ברוך מרדכי היהודי היהודי וכל היהודים יהיו מתברכים. אבל אם חס ושלום ה"בשר" אינו כשר כדבעי יהיה ארור המן שחס ושלום המן יהיה לו הכוח לשלוט על היהודים.

אופן ב: אפשר לפרש גמטרי' הנ"ל בהקדם, דהנה אליהו בגימטרי' 52 – ולהבדיל כלב גם כן בגמטרי' 52 וצריך ביאור, ואפשר לפרש בהקדם מה שכתב בספר אמרי צדיקים, דברי גאונים (עמוד ה'), דאם השוחט כשר אליהו הנביא בעיר, שוחט רע מלאך המות בעיר, אם השוחט ירא שמים כדבעי, אז אליהו הנביא בעיר, ואם אינו כהוגן, אז מלאך המות בעיר, ובס' אור ישראל בפתיחה פירוש בזה דבר נפלא מה שאמרו חז"ל כלבים שוחקין אליהו בעיר, כלבים בוכין מלאך המות בעיר, דהיינו כשהשוחט ירא שמים אז הכשרות לאכילה והטריפות להכלבים שזה מנת חלקם כמו שנאמר "לכלב תשליכון

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כל יום מתחדשים ושומעים צרות על גבי צרות ובפרט לאחרונה, המקרה המזעזע והנורא איך שמשפחה שלימה של צדיקים קדושים וטהורים¹ ל"ע נעלמה ברגע אחת מן העולם רח"ל, שלא היה דבר כזה מימות הרשע היטלר ימ"ש, וכולם מחפשים על מה ולמה? ומפני מה באו הצרות האלו? שאין בדעת האנושי לסבול!!! ועל כולם פחד המלחמה מצפון ומדרום, ובראשם המן מפרס, שמבקש להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד, ה' יפר עצתו.

אותו, ועל כן שוחקין, ואם כן הרי זה סימן שאליהו בעיר, כיון שאכילת הבשר כהוגן, אבל אם שוחט שלא כהוגן ומאכיל נבילות וטריפות לישראל חס ושלום אז גוזל חלק הכלבים ועל כן הם בוכין, ואז מלאך המות בעיר, חס ושלום.

ובזה אפשר לפרש מה שכתבנו לעיל דהנה אם הבשר כשר ואוכלים כשרות אז אנו זוכים שאומרים רק ברוך מרדכי ואליהו הנביא בעיר וכלבים צוחקים (כי היהודים לא אוכלים את הטריפות חס ושלום, והכלבים מקבלים את כל הטריפות) ואין אנו צריכים לקלל את המן כי אין לו שום שליטה על היהודים ואז זוכים שמרדכי היהודי משנה למלך אחשוורוש וגדול וכו' דורש טוב לעמו ודובר שלום לכל זרעו. אבל אם חס ושלום הבשר אינו כשר ואוכלים טריפות אז אנו צריכים לומר ארור המן שגם כן בגימטרי' בשר, ואז הכלבים בוכים (כי היהודים אוכלים את הטריפות, במקום ליתנו להכלבים, וגוזלים מהכלבים את הטריפות ומפני זה בוכין הכלבים) ועל כן מלאך המות בעיר חס ושלום.

וידוע דהמלאך המות הוא הסמ"ך מ"ם ואין לו זמן לעבוד בריטעיל ונעשה חכם ונעשה האלסעילער, וכל תכסיטי מלחמה של הסמ"ך מ"ם הוא, שמעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דיליה שהבשר לא יהיה כשר, וידוע שמערמת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דילי ועל ידי זה הכל ברשתו. וראה מה שכתב בעל "תולדות יעקב יוסף" (פרשת נשא ב"ה העולה) וזה לשון קדשו: עתה התחכם היצר הרע שלא יצטרך לילך ולפתות וללכוד ברשתו כל יחיד ויחיד, רק יחיד אשר רבים נכשלים בו, והוא שמעמיד שוחט בעיר מסיטרא דיליה המאכיל טריפות רבים וכולם נלכדו ברשתו, עיי"ש. ועל ידי זה מעבירים על הדת ונעשים אפיקורסים כמו שכתוב הדברי חיים בשו"ת (י"ד חלק א' סי' ז) כותב שע"י שוחטים שהיו קלים, הרבה קהילות התקלקלו בגרמניה, ועזבו את דרך היהדות רח"ל (עיי"ש באריכות).

וכן כתוב בתבואת שור כתוב שהשוחט חייב להיות ירא שמים מרבים, שהיראת שמים יראה על פניו, ואם לא אז הוא מתקלקל יותר ויותר, וממילא הוא מקלקל גם אחרים האוכלים משחיטתו, הם מתמלאים מטומאה עד שהם הופכים לאפיקורסים. (יט"ול בפרדס מערכת שחיטה של רבה של שאמלוז זצ"ל).

[ז] ראה בבא בתרא (דף ח' ע"ב): במתניתא תנא והמשכילים יודעו כוזהו הרקיע זה דיין שדן דיין אמת לאמתו וגבאי צדקה ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד אלו מלמדי תינוקות. ופרש"י: מלמדי תינוקות – מצדיקי רבים הן שמלמדין ומחנכין אותן בדרך טובה.

העולם, שוכב (מת)? ! אָמַר לָהֶם, לאַ בַּיִת דִּין שֶׁל מַעֲלָה מְעִינִים בְּדִינִי, שְׁחָרִי אֲנִי רוֹאֶה שְׂאִין אֲנִי נֶטֶן לַמַּלְאָךְ וְלִדְבַר שֶׁל מַעֲלָה, שְׂאִינִי לֹא כִשְׂאָר בְּנֵי אָדָם. אֲלֵא זֶה הַדִּין שֶׁלִּי, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דֵּן אוֹתוֹ וְלֹא בֵּית דִּינּוֹ. וְזֶה שְׂאֵמַר דָּוִד בְּבִקְשָׁתוֹ לִפְנֵי, (תהלים מג) שְׁפֹטֵנִי אֱלֹהִים וְרִיבָה רִיבִי. וְכֵן שְׁלֹמֹה אָמַר, (מלכים א-א) לַעֲשׂוֹת מִשְׁפֵּט עֲבָדוֹ, הוּא לְכַבְדּוֹ וְלֹא אַחֵר.

שְׁחָרִי לְמַדְנּוֹ, כְּשֶׁאָדָם חוֹלָה, בַּיִת דִּין שֶׁל מַעֲלָה מִסְתַּפְּלִים בְּדִינֵי; יֵשׁ מֵהֶם שְׁנוּטִים לְכַף זְכוּת, שְׁמֵרָאִים זְכוּתוֹ שֶׁל הָאָדָם, וְיֵשׁ מֵהֶם שְׁנוּטִים לְכַף חוֹבָה, שְׁמֵרָאִים חוֹבָתוֹ שֶׁל הָאָדָם. וְלֹא יוֹצֵא אִישׁ מִן הַדִּין כְּמוֹ שֶׁהָיָה רּוֹצֵה.

אֲבָר מִי שֶׁדָּן אוֹתוֹ הַמַּלְאָךְ הַעֲלִיּוֹן, שֶׁשׁוֹלֵט עַל הַכֹּל - הוּא טוֹב, וְלֹא יָכוֹל אָדָם לְהֵיחֹת בְּדִין הַזֶּה חוּץ מִטּוֹב. מַה טַּעְמוֹ? שְׁחָרִי שְׂנִינּוֹ, מִדּוֹתָיו שֶׁל הַמַּלְאָךְ הַעֲלִיּוֹן נוֹטִים לְזְכוּת תְּמִיד, וְהוּא כְּלוּ צַד שֶׁל הָאָמוּנָה, וּבְכִדּוֹ לַעֲזֹב לַחֲטָאִים וְחוֹבוֹת. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (תהלים קל) עֲמֹךְ הַסְּלִיחָה. לְמַעַן תִּגְרָא. עֲמֹךְ וְלֹא עִם אַחֵר. וּמִשּׁוֹם זֶה בְּקִשְׁתִּי מִלִּפְנֵי שֶׁהוּא יִדְוֶן דִּינִי, וְאֲנִי אֶכְנֵס בְּשִׁלְשָׁה עֶשֶׂר פְּתָחִים לְעוֹלָם הַבָּא, וְעוֹד, שְׁלֹא עָבְרוּ אוֹתָם חוּץ מִהֶאֱבֹת, וְלֹא יִהְיֶה מִי שְׂיִמְחָה בְּיָדִי, שְׁלֹא אֶתְפַּע רְשׁוֹת מֵהֶם.

אֲמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן דְּבַר, וְרֵאוּ בֵּית חֲלִיו שְׁלֹא הָיָה שֵׁם. תְּמָהוּ, וְלֹא יָכֹל אֶחָד מֵהֶם לְדַבֵּר בְּפִיו מֵאִמָּה גְדוֹלָה שֶׁהִיָּתָה עֲלֵיהֶם. עַד שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבִים, עָלָה לָהֶם רִיחוֹת שֶׁל בְּשָׂמִים רַבִּים וְכֹל אֶחָד הִתְיַשְׁבַּ. עַד שֶׁרָאוּ לְרַבִּי לְאַחַר זְמַן אָמַר לָהֶם רַבִּי שְׂמַעוֹן,

בְּדִינָאִי, דְּהָא אָנָּא חָזִי דְלִית אָנָּא מִתִּיבָה לְמַלְאָכָא וְלִדְיִינָא דְלַעֲלִיא. דְּאָנָּא לֹאוּ כִשְׂאָר בְּנֵי נָשָׂא. אֲלֵא הָאִי דִינָא דִּילִי, קְדָשָׂא בְּרִיךְ הוּא דִינֵינִי, וְלֹאוּ בֵּי דִינֵיהּ. וְהֵינּוּ דְאָמַר דָּוִד, בְּבַעוּתֵיהּ קָמִיהּ (תהלים מג) שְׁפֹטֵנִי אֱלֹהִים וְרִיבָה רִיבִי. וְכֵן שְׁלֹמֹה אָמַר, (מלכים א ח) לַעֲשׂוֹת מִשְׁפֵּט עֲבָדוֹ, הוּא בְּלַחְדוּדֵי, וְלֹא אַחֵרָא.

דְּהָא תַּנּוּן, כְּשֶׁאָדָם שָׁכִיב, בֵּי דִינָא דְלַעֲלִיא מִסְתַּפְּלִין בְּדִינּוֹ, אִית מְנַהוּן דְנִטִּין לְכַף זְכוּת, דְּאֶחָזְיִין זְכוּתֵיהּ דְּבַר נֶשׁ, וְאִית מְנַהוּן דְנִטִּין לְכַף חוֹבָה, דְּאֶחָזְיִין חוֹבֵיהּ דְּבַר נֶשׁ. וְלֹא נָפִיק אִינִישׁ מִן דִּינָא, כְּמָה דְהוּא בְּעִי. אֲבָר מָאן דְּדָאִין לִיהּ מַלְכָּא עֵילְאָה, דְשִׁלִּיט עַל כּוּלָּא, הוּא טוֹב, וְלֹא יָכִיל אִינִישׁ לְמַהוּי בַּהּ הוּא דִינָא, בַּר טוֹב. מָאִי טַעְמָא, דְּהָא תַּנּוּן, מְכִילוּי דְמַלְכָּא עֵילְאָה, נָטוּ לְזְכוּתָא תְּדִיר, וְהוּא כּוּלִיָּה צַד דְמַהִימְנוּתָא, וּבְכִדּוֹ לְשִׁבְקָא לַחֲטָאִין וְחוֹבִין, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (תהלים קל) עֲמֹךְ הַסְּלִיחָה. לְמַעַן תִּגְרָא, עֲמֹךְ וְלֹא עִם אַחֵר.

וּבְגִין כַּךְ בְּעִינָא קָמִיהּ דְהוּא דָּאִין דִּינָאִי, וְאָנָּא אִיעוּל תְּלִיסַר אַבְבֵי לְעַלְמָא דְאִתִּי, וְעוֹד דְלֹא אַעֲבְרוּ לוֹן בַּר אַבְהָתָא, וְלֹא יֵהָא מָאן דִּימְחִי בְּיָדִי, דְלֹא אֶתְפַּע רְשׁוֹתָא מְנַהוּן.

אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן מְלָה, וְחִמּוּ בֵּי מְרַעִיָּה, דְלֹא הוּא תַּמּוּן. תְּנוּהוּ, וְלֹא יָכִיל חַד מְנַהוּן לְמַלְאָא בְּפּוּמִיָּה, מְדַחִילוּ רַבָּה דְהוּת עֲלֵיהוּן. עַד דְהוּוּ יִתְבִּין, סָלִיק לוֹן רִיחִין דְבוּסָמִין סְגִיאִין, וְכֹל חַד אֶתְנִישְׁב, עַד דְחִמּוּ לְרַבִּי שְׂמַעוֹן, וְהוּוּ מְמַלֵּל מְלִין, וְלֹא הוּוּ חֲמָאן אַתְרָן בַּר מִינֵיהּ. לְבַתָּר עֵידָן, אָמַר לוֹן רַבִּי שְׂמַעוֹן, וְהָיָה מְדַבֵּר דְבָרִים, וְלֹא הָיוּ רוֹאִים אַחֲרִים חוּץ מִמֶּנּוּ.

ראיתם משהו? אמר לו רבי פנחס, לא. אלא פלגנו תמהים על שלא ראינו אותך בבית חלוקי זמן רב, וכאשר ראינו אותך, עלה לנו ריחות בשמים של גן עדן, ושמענו קול אחד מדבר, ולא ידענו מי מדבר עמך. אמר להם, ולא שמעתם דבר אחר חוץ ממני? אמרו, לא. אמר להם, אין אתם ראויים לראות סבר פניו של עתיק הימים.

אמר להם, אמר לכם דבר, תמהתי על רבי פנחס שלא ראה, שאני ראיתי אותו פתת בעולם הבא, למטה ממנו מרבי אלעזר בני. וכעת שלחו בשבילי מלמעלה והראו לי מקום של הצדיקים לעולם הבא, ולא התישב בלבי מקומי, חוץ מעם אחיה השילוני. ובררתי מקומי ובאתי, ובאו עמי נשמות של צדיקים, ועליון מהם מנשמות הצדיקים - אדם הראשון, שהיה יושב אצלי והיה מדבר עמי, ובקש שלא יתגלה חטאו לכל העולם, חוץ מאותו שאמרה התורה בגללו ונסתר באותו אילן של גן עדן. ואני אמרתי לו

שְׁהִרִי הַחֲבָרִים (בבב) גלו.

אמר, אותו שגלו החברים ביניהם - טוב, אבל שאר בני העולם לא. מה הטעם? שחס הקדוש ברוך הוא על כבודו ולא רצה לפרסם חטאו, אלא באותו אילן שאכל ממנו. והקדוש ברוך הוא גלה לו בסוד הקדוש לחבריו, חברים שלא ידברו הם בהם ביניהם, ולא לרוקים מהחברים ולא לשיבאו לעולם. והוא דבר שלא צריך כל אדם, וטועה בו, לא משום החטא שחטא, אלא משום כבוד השם העליון שבני אדם לא זיהרים בו, וכתוב (שמות א) זֶה שְׁמִי לְעֵלִים.

שמעון, חמיתון מידי. אמר ליה ר' פנחס, לא. אלא כולנא תוהין על דלא חמינא לך בבי מרעין זמן רב. וכד חמינא לך סליק לן ריחין דבוסמין דגנתא דעדן, ושמענא קלא ממלל, ולא ידענא מאן ממלל עמך. אמר להו, ולא שמעתון מלה אחרא בר מדידי. אמרו לאו. אמר לון, לית אתון חזון למחמי סבר אפין דעתיק יומין.

אמר לון, אימא לכו מלה, תוהנא על ר' פנחס, דלא חמא. דאנא חמית ליה פען בעלמא דאתי, לתתא מיניה מרבי אלעזר ברי. וכען שדרו בדילי מלעילא, ואחזון לי אתרא דצדיקא לעלמא דאתי, ולא אתישר בלבאי דוכתאי, בר עם אחיה השילוני. ובירנא דוכתאי, ואתינא, ואתו עמי נשמתין דצדיקא, ועילא מנהון דנשמי דצדיקא אדם הראשון, דהוה יתיב גבאי, והוה ממלל עמי. ובעי, דלא יתגלי חוביה לכל עלמא. בר הווא דאמר אורייתא בגיניה, ואתפסי בהווא אילנא דגנתא דעדן. ואנא חמינא ליה דהא חברייא (ב"א בבב) גלו.

אמר ההוא דגליין חברייא בינייהו שפיר, אבל שאר בני עלמא לא. מאי טעמא, דחס קדשא בריך הוא על יקריה, ולא בעא לפרסומי חוביה, אלא בהווא אילנא דאכיל מיניה. וקודשא בריך הוא גלי ליה ברנא דקודשא, לחבירנא, חברייא דלא אשתעו אינון בהדיהו ביניהו, ולא לרוקי חברייא, ולאינון דיתון לעלמא.

והוא מלה דלא בעי כל איניש, וטעי ביה, לאו משום חובתא דחב, אלא משום יקרא דשמא עילאה, דבני נשא לא זיהרין ביה, וכתוב (שמות א) זֶה שְׁמִי לְעֵלִים. ויתון

למשאל מה דלא צריך לון. והיינו דכתיב, (שמות יט) פן יהרסו אל ה' לראות ונפל ממנו רב, הרב נופל ונתפס באותו עון. הכי גזרנא, האי חברייא (ס"א תברא) דאורי שמא קדישא, הוא נפל ואיתא בההוא חובא, יתיר מנייהו, דכתיב ונפל ממנו רב, הרב נופל ונתפס באותו עון.

ויבאו לשאל מה שלא צריך להם. וזה שכתוב (שמות יט) פן יהרסו אל ה' לראות ונפל ממנו רב. הרב נופל ונתפס באותו עון. כף אני גזור, אלו החברים (חבר) שמלמדים השם הקדוש, הוא נופל ונמצא באותו חטא יותר מהם, שכתוב ונפל ממנו רב. הרב נופל ונתפס באותו עון.

קריב לגביה רבי אלעזר בריה, אמר ליה, אבא, מה אנא התם. אמר ליה (ס"א זכאח חולקד בר, זמן סגו יתא דלא התקבר נבאי, אבל) ברי דלא תדפר הכא אבל בההוא עלמא, דוכתא ידידי ודידך ברירנא. זכאין אנן עם אינון צדיקיא, דזמינין לשבחא למארי עלמא, דאינון מלאכין דמשתמשין דקמיה, הדא הוא דכתיב, (תהלים קמ) אף צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך. (עד כאן מההשממות).

קרב אצלו רבי אלעזר בנו. אמר לו, אבא, מה אני שם? אמר לו, (אשרי חלקך בני, זמן רב יתה שלא תקבר אצלי, אבל) בני, שלא תזכר כאן. אבל באותו עולם, מקום שלך ושלי מבררים. זכאים אנחנו עם אלו הצדיקים שמזמנים לשבח לאדון העולם, שאלו המלאכים שמשמשים לפניו. זהו שכתוב (תהלים קמ) אף צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך.

האדרא וזמא קדישא

האנא בההוא יומא דרבי שמעון בעא לאסתלקא מן עלמא והנה מסדר מלוי. אתכנשו חבריא לבי רבי שמעון. והוה קמי רבי אלעזר בריה ורבי אבא ושאר חבריא. והוה מליא ביתא.

זקוף עינוי רבי שמעון וחמא דאתמלי ביתא. בכה רבי שמעון ואמר. בזמנא אחרא כד הוינא כבי מרעי, הוה רבי פנחס בן יאיר קמאי. ועד דברירנא דוכתאי אורכו לי עד השתא. וכד תבנא אסחר אשא מקמאי ומעלמין לא אתפסק. ולא הוה עאל בר נש אלא ברשותא. והשתא חמינא דאתפסק והא אתמלי ביתא. עד דהווי יתבי. פתח עינוי רבי שמעון וחמא מה דחמא ואסחר אשא בביתא. נפקו כלהו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא. ושאר חבריא יתבו אבראי.

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, פוק חזי אי הכא רבי יצחק דאנא מערבנא ליה. אימא ליה דיסדר מלוי וייתיב לגבאי זכאח חולקיה. קם רבי שמעון וייתיב וחייה וחדוי. אמר אן אנון חבריא. קם רבי אלעזר ואעיל לון יתבו קמיה. זקוף ידוי רבי שמעון ומצלי צלותא והוה חדי ואמר. אנון חבריא דאשתכחו כבי אדרא יזדמנון הכא. נפקו כלהו

וְאֶשְׁתָּאֲרוּ רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהַ רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חִיָּא.
אֲדִיקֵי עָאל רַבִּי יַצְחָק. אָמַר לִיהַ רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּמָה יָאוֹת חוּלְקָךְ פְּמָה
חִידוֹ בְּעֵי לְאֶתּוֹסְפָא לָךְ בְּהַאי יוֹמָא. יְתִיב רַבִּי אַבָּא בְּתַר כְּתַפּוּי וְרַבִּי
אֶלְעָזָר קָמִיהַ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן הָא שְׁתָּא שְׁעָתָא דְרַעוּתָא הוּא. וְאַנָּא בְּעֵינָא לְמִיעֵל
בְּלֹא כְּסוּפָא לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וְהָא מְלִין קְדִישִׁין דְלֹא גְלִיָּאן עַד
הַשְׁתָּא, בְּעֵינָא לְגַלְגָּה קָמִי שְׂכִינְתָּא, דְלֹא יִימְרוּן דְהָא בְּגַרְעִינְתָּא
אֶסְתְּלַקְנָא מְעֵלְמָא. וְעַד פְּעוּן טְמִירָן הוּוּ בְּלַפְּאִי, לְמִיעֵל בְּהוּ לְעֵלְמָא
דְאַתִּי. וְכַף אֶסְדְּרָנָא לְכוּ, רַבִּי אַבָּא יְכַתּוּב, וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִי יְלַעִי, וְשָׂאֵר
חֲבַרְיָא יִרְחֲשׁוּן בְּלַפְּיֵיהוּ. קָם רַבִּי אַבָּא מִבְּתַר כְּתַפּוּי. וְיְתִיב רַבִּי אֶלְעָזָר
בְּרִיהַ קָמִיהַ, אָמַר לִיהַ קוּם בְּרִי, דְהָא אַחְרָא יְתִיב בְּהַהוּא אַתְרַ, קָם רַבִּי
אֶלְעָזָר.

אֲתַעְטֵמָךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְיְתִיב. פְּתַח וְאָמַר, (תהלים קטו) לֹא הִמְתִּים יְהִלְלוּ יְהַ
וְלֹא כָּל יוֹרְדֵי דוּמָה. לֹא הִמְתִּים יְהִלְלוּ יְהַ, הִכִּי הוּא וְדָאִי, אֵינּוּן
דְאַקְרוּן מְתִים, דְהָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא חִי אַקְרִי, וְהוּא שְׂאֲרֵי בִין אֵינּוּן
דְאַקְרוּן חַיִּים, וְלֹא עִם אֵינּוּן דְאַקְרוּן מְתִים. וְסוּפִיָּה דְקָרָא כְּתִיב, וְלֹא כָּל
יֹרְדֵי דוּמָה, וְכָל אֵינּוּן דִּנְחַתִּין לְדוּמָה, בְּגִיְהֵם לִשְׁתָּאֲרוּן. שְׂאֲנֵי אֵינּוּן
דְאַקְרוּן חַיִּים, דְהָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרִיָּהוּן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, פְּמָה שְׁנִיָּא שְׁעָתָא (דף ק"פ ע"ב א) דָּא מְאֲדָרָא. דְבִאֲדָרָא
אֲזִדְמִן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְרַתִּיכוּי. וְהַשְׁתָּא, הָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
הִכָּא, וְאַתִּי עִם אֵינּוּן צְדִיקֵיָּא דְבְּגִנְתָּא דְעַדוֹן, מַה דְלֹא אֶעְרַעוּ בִּאֲדָרָא.
וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרִיָּהוּן דְצְדִיקֵיָּא יְתִיר מִיְקָרָא דִילִיָּה, פְּמָה
דְכְּתִיב בְּיִרְבְּעָם, דְהָוָה מְקַטֵּר וּמְפַלַח לְעַבּוּדָה זָרָה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
אוּרִיךְ לִיהַ. וְכִינּוּן דְאוּשִׁיט יְדִיהַ לְקַבְּלֵי דְעַדוֹ נְבִיאָה, אֲתִיבֵשׁ יְדִיהַ,
דְכְּתִיב, (מלכים א יג) וְתִיבֵשׁ יָדוֹ וּגּוֹ'. וְעַל דְפַלַח לְעַבּוּדָה זָרָה לֹא כְּתִיב, אֶלֹא
עַל דְאוּשִׁיט יְדִיהַ לְעַדוֹ נְבִיאָה. וְהַשְׁתָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרָא
דִילָן, וְכִלְהוּ אַתְּאֵן עֲמִיהַ.

אָמַר, הָא רַב הַמְּנוּנָא סְבָא הִכָּא, וְסַחְרִיָּה שְׁבַעִין צְדִיקֵי גְלִיפִן בְּעֵיטְרִין,
מְנַהֲרִין כָּל חַד וְחַד מְזִיְהֵרָא דְזִינָא דְעַתִּיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְכָל
סְתִימִין. וְהוּא אֲתִי לְמִשְׁמַע בְּחַדוּתָא, אֵלִין מְלִין דְאַנָּא אִימָא. עַד דְהָוָה
יְתִיב, אָמַר, הָא רַבִּי פְּנֹחַס בֶּן יְאִיר הִכָּא, אַתְקִינוּ דוּכְתִיָּה, אֲזִדְעִזְעוּ
חֲבַרְיָא דְהוּוּ תַמְן, וְקָמוּ וְתַבּוּ בְּשִׁיפּוּלֵי בִיתָא. וְרַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא,
אֶשְׁתָּאֲרוּ קָמִיהַ (כ"א עמיה) דְרַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בִּאֲדָרָא

אשְׁתַּכְחָנָא דְכָל חֲבָרִיָּא הוּוּ אַמְרִי, וְאַנָּא עֲמַהוּן. הַשְּׁתָּא אִימָא אָנָּא
בְּלַחֲוֹדָאִי, וְכִלְהוּ צִיִּיתִין לְמַלּוּלִי, עֲלֵאִין וְתַתְּאִין. זַכָּאָה חוּלְקֵי יוּמָא דִּין.
פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאַמְר, (שיר השירים ז) אָנִי לְדוּדֵי וְעֲלֵי תְּשׁוּקָתוֹ. כָּל יוּמִין
דְּאַתְקֻטְרָנָא בְּהַאי עֲלֵמָא, בְּחַד קְטִירָא אַתְקֻטְרָנָא בִּיהַ בְּקוּדְשָׁא
בְּרִיף הוּא, וּבְגִין פֶּךָ הַשְּׁתָּא וְעֲלֵי תְּשׁוּקָתוֹ. דְּהוּא וְכָל סִיעָתָא קְדִישָׁא
דִּילֵיהּ, אָתוּ לְמַשְׁמַע בְּחֻדְוָה, מְלִין סְתִימִין, וְשִׁבְחָא דְעִתִּיקָא קְדִישָׁא,
סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, פְּרִישׁ וְאַתְפְּרִישׁ מִכְּלָא, וְלֹא פְרִישׁ, דְּהָא כֻּלָּא בִּיהַ
מִתְדַבְּקֵן, וְהוּא מִתְדַבְּק בְּכֻלָּא הוּא כֻּלָּא.

עִתִּיקָא דְכָל עִתִּיקִין, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, אַתְתְּקֵן וְלֹא אַתְתְּקֵן. אַתְתְּקֵן,
בְּגִין לְקִיָּמָא כֻּלָּא. וְלֹא אַתְתְּקֵן, בְּגִין דְּלֹא שְׂכִיחַ.

כַּד אַתְתְּקֵן, אִפִּיק תְּשַׁעָּה נְהוּרִין, דְּלֵהֲטִין מְנִיָּה, מִתְקוּנִין. וְאִינוּן נְהוּרִין
מְנִיָּה, מִתְנַהֲרִין וּמִתְלַהֲטִין, וְאִזְלִין וּמִתְפַּשְׁטִין לְכָל עֵיבֵר. פְּבוּצִינָא
דְּאַתְפַּשְׁטִין מְנִיָּה נְהוּרִין לְכָל עֵיבֵר. וְאִינוּן נְהוּרִין דְּמִתְפַּשְׁטִין, פֶּד
לְקַרְבוֹן לְמַנְדַּע לֹון, לֹא שְׂכִיחַ אֲלֵא בּוּצִינָא בְּלַחֲוֹדוּי. פֶּךָ הוּא עִתִּיקָא
קְדִישָׁא, (ח"א) בּוּצִינָא עֲלֵאָה, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. וְלֹא שְׂכִיחַ בַּר אִינוּן
נְהוּרִין דְּמִתְפַּשְׁטִין, דְּמִתְגַּלְיִין, וְטְמִירִין. וְאִינוּן אַקְרוּן שְׁמָא קְדִישָׁא. וּבְגִין
פֶּךָ כֻּלָּא חַד.

זְמַה דְּאַמְרִי חֲבָרָנָא בְּסַפְרֵי קְדָמָאִי, דְּאִינוּן דְּרַגִּין דְּאַתְבְּרִיאוּ, וְעִתִּיקָא
קְדִישָׁא אַתְגְּלִי בְּהוּ, בְּכָל חַד וְחַד. מִשּׁוּם דְּאִינוּן תְּקוּנִין דְּעִתִּיקָא
קְדִישָׁא. לָאוּ הַשְּׁתָּא עִידְנָא לְהַנִּי מְלִין דְּהָא אָמִינָא לֹון בְּאַדְרָא קְדִישָׁא.
וְחִמִּינָא מַה דְּלֹא יִדְעָנָא הָכִי, וְעַד הַשְּׁתָּא אִסְתִּים בְּלַפְּאֵי מְלָה. וְהַשְּׁתָּא
אָנָּא בְּלַחֲוֹדָאִי אִסְהִידְנָא קָמִי מְלַפָּא קְדִישָׁא, וְכָל הַנִּי זַכָּאִי קְשׁוּט דְּאָתוּ
לְמַשְׁמַע מְלִין אֲלִין.

גוּלְגַלְתָּא דְּרִישָׁא חוּרָא, לָאוּ בִּיהַ שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא. קוּלְטְרָא דְקֻטְפוּי,
אַתְפַּשְׁט וְאַתְנַהֲרִי, וּמְנִיָּה יִרְתוּן צְדִיקֵיָּא אַרְבַּע מָאָה עֲלֵמִין
דְּכַסּוּפִין לְעֲלֵמָא דְּאַתִּי. מַהֲאִי קוּלְטְרָא דְקֻטְפָּא, דְּהִיא גוּלְגַלְתָּא חוּרָא,
נְטִיף טְלָא כָּל יוּמָא, לְהֵהוּא זְעִיר אַנְפִּין, לְאַתֵּר דְּאַתְקִירֵי שְׁמִים, וּבִיָּה
זְמִינִין מִיתִיָּא לְאַחֵיָּא לְזֻמְנָא דְּאַתִּי. דְּכַתִּיב, (בראשית כז) וַיִּתֵּן לָךְ הָאֱלֹהִים
מִטַּל הַשָּׁמַיִם. וְאַתְמַלְיָא רִישִׁיָּה, וּמַהֲהוּא זְעִיר אַפִּין, נְטִיף לְחַקֵּל
תְּפוּחִין. וְכָל חַקֵּל תְּפוּחִין, נְהִירִין מַהֲהוּא טְלָא.

הַאי עִתִּיקָא קְדִישָׁא טְמִיר וּגְנִיזוּ. וְחַכְמַתָּא עֲלֵאָה סְתִימָאָה, בְּהֵהוּא
גוּלְגַלְתָּא מְשַׁתְּכַח, וְדָאִי בְּהַאי עִתִּיקָא, לֹא אַתְגַּלְיָא אֲלֵא רִישָׁא
בְּלַחֲוֹדוּי, בְּגִין דְּאִיהוּ רִישָׁא לְכָל רִישָׁא. חַכְמַתָּא עֲלֵאָה, דְּאִיהִי רִישָׁא,

ביה סתים, ואקרי מוחא עלאה. מוחא סתימא. מוחא דשכיך ושקיט.
ולית דינדע ליה, בר איהו.

תלת רישין אתגלפן, דא, לגו מן דא. ודא, לעילא מן דא. רישא חדא,
חכמתא סתימאה, דאתכסייא, ולאו מתפתחא. וחכמתא דא
סתימאה, רישא לכל רישיה, דשאר חכמות. רישא עלאה, עתיקא
קדישא, סתימא דכל סתימין. רישא דכל רישא, (דף רפ"ח ע"ב) רישא דלאו
רישא. ולא ידע, ולא אתידע, מה דהוי ברישא דא, דלא אתדבק
בחכמתא, ולא פסוקלתנו. ועל האי אקרי, (במדבר כד) ברח לך אל מקומך.
(יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב.

ובגין פך עתיקא קדישא אקרי אין. דביה תלייא אין. וכל אינון שערי,
וכל אינון נימין, ממוחא סתימאה נפקין. (תליין) וכלהו שיעיעין, (ס"א
תבין) בשקולא. ולא אתחזי קדלא.

בלא הוא, בגין דהאי עתיקא קדישא בחד הוי. פלא בחידו, ולא שניא
מרחמי לעלמין. בתלת עשר מכילן דרחמין אשתכח. בגין דהאי
חכמתא סתימאה דביה, מתפרש תלת זמנין לארבע ארבע. והוא עתיקא,
פליל לון, ושליט על פלא.

חד ארחא דנהיר בפלגותא דשערי דנפקי ממוחא, הוא ארחא דנהירין
ביה צדיקיא לעלמא דאתי, דכתיב (משלי ד) וארח צדיקים כאור נוגה
וגו'. ועל דא כתיב, (שעיה נח) אז תתענג על יי'. ומהאי ארחא מתנהרין פל
שאר ארחין, דתליין בזעיר אנפין.

האי עתיקא סבא דסבין, פתרא עלאה, לעילא. דמתעטרין ביה פל
עטרין, וכתרין, מתנהרין פל בוצינין מגיה ומתלהטין (ומתנהרין). והוא,
הוא בוצינא עלאה, טמירא דלא אתידע. (וכל שאר בוצינין מגיה מתלהטין ומתנהרין).

האי עתיקא אשתכח בתלת רישין, וכלילן בחד רישא. וזהו (כ"א והוא)
רישא עלאה, לעילא לעילא. ובגין דעתיקא קדישא אתרשים
בתלת, אוף הכי כל שאר בוצינין דנהרין מגיה, פלילן בתלת. עוד,
עתיקא אתרשים בתרין. פללא דעתיקא בתרין. הוא כתרא עלאה דכל
עלאין. רישא דכל רישי. והוא דהוי לעילא מן דא, דלא אתידע. פך
פל שאר בוצינין, סתימין בתרין. עוד עתיקא קדישא אתרשים ואסתים
בחד, והוא חד, וכלא הוא חד. פך פל שאר בוצינין, מתקדשין,
מתקשרין, ומתהדרין בחד, ואינון חד.

מצחא דאתגלי בעתיקא קדישא, רצון אקרי, דהא רישא עלאה דא סתים
לעילא, דלא אתידע פשיט חד טורנא בסימא, יאה, דאתפליל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לימוד ספר הזוהר נשגב מאוד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא
ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש
ברוך הוא... בלימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב
ומקובל ומרוצה לפני ה' וכו'. (פלא יעץ אותך, זוהר)
וכן נתן מרן האר"י תיקון לבעל תשובה שיאמר חמשה דפין זוהר
או תיקונים בכל יום (מורה באצבע להחיד"א אות מ')
אין אדם יכול לבוא אל קצת השגת גדולתו ורוממותו ית"ש מכל
למודיננו כמו מלימודי חכמת הקבלה, ביחוד מלימוד ספר הזוהר
הקדוש והתיקונים, חכמת אדם תאיר פניו מריבוי העולמות
העליונים הקדושים לאין קץ וסוף ותכלית. (יסוד ושורש העבודה,
שערי השישי, שער הניצוץ)

הנני רושם לך תלמידי המובהק הרב הגאון הקדוש מ' יעקב יוסף
הכהן ג"י בקצרה על נייר קטן בכיון בכדי שתשא אותו בכל עת.
קבלתי ממורי ורבי וכו' [הבעש"ט], תיקונים ילמד בכל השנה
בכל יום. (כתר שם טוב)

מכתב מורנו הבעש"ט: לכבוד... בכל לילה קודם השינה ממש
תלמוד מאמר אחד מתיקוני הזוהר הקדוש ואז תישן בטח ובל
תירא בעזה"ת, והשי"ת יטע בלבנו אהבתו ויראתו דוקא אמון
כ"ר. מנאי מורו ישראל כמוהר"ר אליעזר בעל שם ממועזבון.
[כתר שם טוב]